

Sample chapters from:

หลงลืมสูญ *Long, Lop, Leum, Soon* ([Vanishing], 2015)

- 12 -

วิทย์ลงรถเมล์ ตามชายคนหนึ่งที่ยกจ้อใส่มือถือมาตลอดทาง ชายผมบาง เห็นเคราขาวกระจุกหนึ่งใต้คาง ชายผมบางปิดมือถือเก็บใส่กระเป๋ากางเกง เลี้ยวซ้ายตรงไปยังสะพานลอย ไม่ทันก้าวขึ้น พลันหันขวับมามองวิทย์ สบตากับเขาด้วยแววสงสัย วิทย์หยุดตาม ยืนสีหน้าคิ้วขมวดอย่างประหม่า รู้ตัวว่า ไม่นัดเรื่องเสี่ยงภัยแบบนี้สักเท่าไร เขาหันกลับ ถอนใจแรง

เดินไปพลางนึกย้อนทวนข้อปฏิบัติและคำแนะนำทั้งหลายเท่าที่พอจำได้จากเนื้อหาในหน้าเว็บฯ

เขาเดินเอื่อยๆ ผ่านตึกสูงทันสมัย หยอดตรงตีนบันไดกว้างสู่ห้างฯ ใหญ่พลุกพล่านแห่งหนึ่ง ตรงเสาโฆษณาป้ายเคลื่อน-ไหว ชายแต่งตัวปอนกระเชาะกระเชิงหัวถุงพลาสติกพะรุงพะรังกำลังคั่นถึงขยะ ไม่สนสายตาใคร วิทย์สองจิตสองใจ ยืนนิ้วหน้าเหลียวหัน เตรียมพร้อมลงมือขยับตัว

“จงหลอมละลายตัวเองกับสิ่งรอบกาย กระทั่งกลายเป็นคนแปลกหน้าสมบูรณ์แบบ”

วิทย์ทวนประโยคคำกล่าวของนายวิญญูณ

“เราอยู่นี่ แล้วเธออยู่ไหน?” เสียงเด็กหนุ่มพูดกรอกมือถือเขาไม่ได้ผินหน้ามอง

เห็นเพียงท่อนล่างกางเกงรัดรูปขาพอมแก้งก้างเหมือนขนนกกระยางผ่านไป

วิทย์เลิกสนใจ หาเป้าหมายอื่นบนบาทวิถี

รถกระบะติดธงสัญลักษณ์เต็มคันรถแล่นช้าเชื่องไปตามถนนอันจอแจ เปิดเทปเสียงปราศรัยดังเสียดหู

เขาเดินออกจากบริเวณนั้น แต่ก็ยังเงี่ยหูฟังคำปราศรัยโดยไม่ตั้งใจ จนครู่ต่อมา

เขาเดินไล่เหยียบเงาพอมเรียวทอดมาจากชายคนหนึ่งที่กำลังมาจากแท็กซี่ เดินทะมัดทะเมาะขึ้นไปยังห้างฯ

วิทย์ทิ้งระยะห่างเท่าความยาวของเงาที่ทอด จนชายคนนั้นผ่านประตูเหวี่ยงลับไป

เขาย่ำเท้าตรงเข้าไปหาคนอีกกลุ่มที่กรูกันมาที่ประตูทางเข้าห้างฯ

“คงไม่ดีแน่ที่จะทิ้งเอาไว้อย่างนั้น” วิทย์ก้าวตามหญิงสวมกระโปรงยาว

ลอบฟังเธอพูดโทรศัพท์มือถือแฮนด์ฟรีไร้สาย

“แล้วถ้ามีคนจัดการกับเขาล่ะ?” สาวชุดกระโปรงยาวพูดเสร็จ เงียบฟังอีกปลายสายพูดยาวเป็นนาที ก่อนโพล่งว่า “ไม่ต้องเตือนหรอก ฉันทราบดี” เธอพยักหน้ากล่าวต่อ “ปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้นะ ไม่ได้เด็ดขาด”

“แล้วถ้าหากฉันลงมือทำจริงๆ ล่ะ?” เธอลดเสียงลงทันใด วิทย์สาวเท้าเข้าไปใกล้ขึ้น “ฟังดีๆ นะ ถ้าจะหาโอกาส อีกสองวันเขา...” เธอเปลี่ยนเป็นกระซิบ เขาไม่ได้ยินอะไรอีก

ตัดสินใจพอนผีเท้าทิ้งระยะห่างเหมือนเช่นเดิม เขาต้องไม่เป็นที่สังเกต คนหลงทางต้องไม่ทำตัวผิดสังเกต

เขาจำกฎข้อนี้จากในเว็บ ไซต์ได้และเห็นด้วยอย่างยิ่ง เขาถอนตัวแยกไปอีกทิศ เดินช้าๆ ไปที่บันไดเลื่อน คนเฝ้าแน่นออดัดตรงคอขวดทางขึ้น

“ฟังเข้าท่าดีมาก” หนุ่มผมยาวแต่งตัวสำอาง พุดกับเพื่อนในกลุ่ม

“พวกสะเหลอขาจัดอย่างแก่น่าจะเข้าโรงเรียนทหารวะ”

“ฉลาดนักนี่” หนุ่มอีกคนเยาะ ยึดตัว ทำเป็นเดินยกเท้าสูงย่ำอยู่กับที่บนบันไดเลื่อน แขนแกว่งตรงแนว ทำหน้าขึงขังแบบทหารเดินสวนสนาม

วิทย์อมยิ้ม

พอถึงชั้นสอง เขาขยับเท้าตามฝรั่งผมทอง ร่างสูงใหญ่ล่ำหนาจนเสื้อเชิ้ตลายจุดคับติดบ่าและลำแขน วิทย์ตามไปเรื่อยๆ เห็นเม็ดเหงื่อตรงคอหน้าของคนนำหน้า เขารู้สึกสงบ ใจนิ่งเงียบ เขาชอบความรู้สึกนี้ ไม่มีสิ่งใดส่อเค้าอันตราย คล้ายจมดิ่งลงไปทุกขณะ มันชวนให้ตื่นเต้นมากกว่านากแล้ว

เหมือนเขาลบตัวเองลงไปชั่วคราว ครั้นเลี้ยวตามฝรั่งร่างล่ำเข้าห้องน้ำ

เขากลับเห็นตัวเองเพิ่มทวีขึ้นมากมายจากกระจกที่กรตามผนังและเหลี่ยมมุมของห้องน้ำสะท้อนเงาไปมา

กระจกทำให้รู้สึกว่ห้องน้ำโอโถงเหมือนอ่างเลี้ยงปลาขนาดใหญ่ที่อวลกลิ่นสเปรย์น้ำหอมปรับอากาศ

ชายชาวต่างชาติขยับไปยืนถ่างขาหน้าโถปัสสาวะตรงผนังตั้งวางเรียงรายว่างเปล่า วิทย์เกรงจะผิดสังเกต จึงผลักประตูเข้าไปนั่งบนโถชักโครกแทน เงี่ยหูสดับการเคลื่อนไหว

ได้ยินเสียงผิวปากเพลินอารมณ์ล่อเสียงน้ำไหล สักครู่มีเสียงบานเหวียงเปิดหลายครั้งไล่เสียงกัน เสียงพูดคุยโหวกเหวกของใครหลายคน

วิทย์จ้องมองรอยกรีดบนบานประตูสีครีมในห้องแคบ ข้อความเขียนเป็นตัวอักษรแปลกประหลาด อ่านไม่ออกและไม่เคยเห็นมาก่อน เขาคิดว่ามันสื่อมาถึงเขาโดยตรงแต่เพียงผู้เดียว เขาเพ่งสายตาแกะอ่าน ยื่นมือสัมผัสรอยกรีด ขมวดคิ้วเคร่ง เม้มปาก เกร็งเบ้าตา มือกำแน่นเป็นก้อนกลม พยายามจะร่ำให้แต่ร้องไม่ออก เขาวุ่นน้ำลาย กัดซั๊กโครก แล้วลุกออกจากห้องน้ำ

คล้ายว่าลืมตัวไปชั่วคราว วิทย์เดินใจลอยมายืนข้างเสากลมที่สลักเสลาแบบกรีกคลาสสิก ตรงทางเดินโค้งบนชั้นสามของห้างฯ เหมือนมองผู้คนเดินสวนกันขวักไขว่

“ใช่หรือเธอ?” เสียงพูดเนิบเนื่อยแว่วมา

“ใช่ คนธรรมดาทั่วไปไม่จำเป็นต้องเล่นเกมนี้หรอก พวกเราหลงมกกันอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว”

เสียงสนทนาของสองสาวในชุดออฟฟิศสีม่วงเหมือนกัน ผ่านเขาไป วิทย์สนใจคำพูดที่ได้ยิน เขาก้าวขยับตามห้างฯ ลงสู่ชั้นสอง ตามเข้าไปในร้านเสื้อผ้าเด็กลดราคาพิเศษ เขาหยิบจับสินค้าในร้านดูเล่น กางเกง กุญแจ ไล่ผิวเสื้อผ้าเด็กนุ่มมือ มองโน่นนี่ไปทั่วจนลืมสองสาวเสียนิท พนักงานหญิงในร้านดูเขาอยู่ ทำท่าจะเข้ามาบริการ วิทย์เดินเลี้ยวอ้อมไปอีกมุม ผินหน้าออกไป เห็นหญิงวัยกลางคนใบหน้าเรียวยาวทำของตกขณะเดินผ่านหน้าร้าน

เขาถลาตรงไปก้มเก็บเศษกระดาษที่ขย่ำเป็นก้อนกลมใส่กระเป๋ากางเกง ตั้งใจจะเร่งฝีเท้านำไปส่งคืนเจ้าของ พลันจุกใจขึ้นมาว่าหญิงหน้าเรียวยาวที่สะดุดตาเขาคงตั้งใจโยนมันทิ้งเสียมากกว่า แต่เขาก็ยังติดตามหล่อนไป เดินฝ่าวัยรุ่นกลุ่มใหญ่ยืนแสร้งวางทางเดินหยอกเย้ากันหน้าร้านขายอุปกรณ์สื่อสาร

“ทำอย่างอื่นดีกว่า เชื้อเหอะ” เสียงจากใครสักคนในกลุ่ม

“ไม่จริงหรอก”

“จริงสิ การทำตัวสาบสูญไปนะ มันก็แค่เรียกร้องความสนใจเท่านั้นแหละ”

วิทย์ชะงักท่า เหลียวมองหากคนพูด แต่ไม่อาจบอกได้เลยว่าใคร เขาก้าวต่อ พลังคิดว่าตัวเองหูแว่ว ใครสักคนหัวเราะร่วนขณะเขาเบียดแทรกผ่านวัยรุ่นกลุ่มนี้

แล้วทันใดเขาก็ถูกห้อมล้อมด้วยเสียงหัวเราะผสมโรงของใครหลายคนรอบตัวราวกับจงใจแกล้งปั่นหัวเขาเล่น

วิทย์เร่งตามหญิงวัยกลางคนไปไม่ลดละ จนกระทั่งเห็นหล่อนยืนอยู่ตรงหน้าบันไดเลื่อน

เขาริบบตามหล่อนลงไปยังชั้นล่างสุด เข้าสู่ซูเปอร์มาร์เก็ตพื้นที่ใหญ่กว้างขวาง ลานตาไปกับทะเลสินค้าอัดแน่นบนชั้น รู้สึกคล้ายหลุดเข้ามาในอีกโลกหนึ่งที่มีบรรยากาศเฉพาะตัวแยกจากโลกภายนอก

เขาเดินตามหญิงวัยกลางคนไปต่อๆ หยิบสินค้าที่หล่อนเลือกซื้อใส่รถเข็นจากชั้นขึ้นขึ้นมาอ่านฉลาก ลูบคลำ แล้ววางคืนตามเดิม เขาเดินไล่หลังกระชั้นขึ้นทุกที บางครั้งเข้าไปใกล้จนแทบประกบตัว พยายามไม่มองหล่อน เขาได้ยินหญิงวัยกลางคนกล่าวพึมพำตอนอ่านฉลากหลายครั้ง เสียงของหล่อนฟังนิ่มนวลดีเหลือเกิน

สักพัก เขาเลิกตาม เดินกลับ ไปกลับมาในช่องสินค้าเครื่องครัว

แล้วทะลุออกมายังแผนกสินค้าประเภทสุขภาพ เดินเลียบทางเดินกลางที่กว้างขึ้น

มาหยุดยืนใจลอยและกวาดตามองบรรดาผู้คนรุกรอกเข็นมาจ่อเข้าแถวบริเวณช่องชำระเงิน

สายตาไปหยุดค้างที่กล้องวงจรปิดตรงมุมเหนือเคาน์เตอร์

เขาเพ่งมองรูสีดำของเลนส์กล้องที่จ้องตอบกลับมาเช่นกัน

“ลืมนานะดีแล้ว แต่อย่ามองเห็นอะไรเลยเชีย” เสียงชายหนุ่มพูดกรอกใส่ไมค์ลอยมือถือเดินผ่านหน้าเขาไป

“จริงไหมเล่า? หรือว่าเขี่ยไม่เชื่อผม”

“แล้วเห็นไหมว่าเกิดอะไร...”

วิทย์ไม่ได้ยินประโยคที่เหลือ

เขาเหลียวมองตามแผ่นหลังของชายถือกระเป๋าเอกสารจนลับตาตรงมุมบันไดเลื่อน

พลังกล่าวทวนคำพูดที่เพิ่งได้ยินเบาๆ “ลืมนานะดีแล้ว แต่อย่ามองเห็นอะไร”

วิทย์ขึ้นไปชั้นห้าที่เป็นศูนย์อาหารบริการตัวเองขนาดใหญ่ จัดแจงสั่งอาหาร เลือกนั่งใกล้ตู้ปลา

ตักข้าวเดียวซ้าๆ กลืนโดยแทบไม่รู้รสชาติ ชายสองคนถือถาดมานั่งโต๊ะข้างหลังเขา วิทย์ลอบฟังบทสนทนา

“รู้เรื่องดเนียหรือเปล่า? ดเนียคนที่ลาออกจากบริษัทไปเมื่อปีกลายนะ”

“อ้อ พอคันๆ แฮะ”

“दनัยขัษขีวักัดหน้าผมไป ถึงคราวเคราะห์แท้ๆ วันนั้นถ้าदनัยไมโดนก่อน ผมก็ต้องเป็นฝ่ายรับเคราะห์แน่นอน ชัวร์”

วิทย์วางซ้อนและส้อมลง เขาไม่แตะข้าวในจานอีก หันไปเหม่อมองปลาในตู้กระจกที่ดำผุดลงไปหลบใต้ปะการังเทียม พลังสำรวจความนึกคิดของตน เขาไม่รู้ว่าทั้งหมดนี้คืออะไรกันแน่ คล้ายว่าได้ปลดตัวเองจากเจตจำนง แต่พอเริ่มไม่ตระหนักในตัวเอง การตระหนักรู้ตัวก็พุ่งปรวดมาสู่สำนักแจ่มชัด จนบางขณะรู้สึกเหมือนตนกำลังอยู่บนเวที อยากรู้ก็ตาม เขาพยายามติดตามความรู้สึกนึกคิดทั้งหลาย เริ่มหยั่งเห็นไวยากรณ์ของมันที่ละน้อย

วิทย์ยกขวดน้ำขึ้นชดจนเหลือแค่ติดกัน เสือกงานข้าว แล้วลุกไปเข้าแถวหน้าบุธคินคูปอง

“รู้อะไรไหม?” ชายคนต่อคิวข้างหลังเขา พูดกับเด็กชายอายุสักสิบขวบที่มาด้วย

“ไม่รู้”

“รู้น้อยสิ”

“ว่า?” เด็กถาม

“คนตาบอด เวลาจับมือเซคแฮนด์ เขามักใช้มือทั้งสองข้างจับ”

“แล้วไปอีกน้ำ?”

“ข้างกระโดดไม่ได้”

“ว่ามาอีก”

“หมีขั้วโลกทุกตัวถนัดมือซ้าย”

“น้ำรู้ได้ไงอะ?” เด็กชายหัวเราะคิก

“จะฟังต่อไหม?”

“ฟังดี”

“ไก่อแจ้เดินถอยหลังไม่เป็น”

“อันนี้รู้แล้ว”

“โอเค งั้นทำไมถึงมีวันศุกร์?”

วิทย์คินคูปอง รับเงินเสร็จ ขยับออกมา ไม่ทันได้ยีนคำเฉลย เดินทวนเข็มนาฬิกา ไปตามทางเดินโค้งเป็นวงรีจนถึงอีกฟากอาคาร เข้าสู่ห้าง ย่อยซึ่งมีทางเดินตัดกันเป็นตาราง แทรกไปท่ามกลางร้านค้าแบ่งซอยเต็มไปหมด เขาเลือกเลียวซ้ายทุกมุมแยก พอบรรจบครบรอบ เขามองหาประตูทางออกที่ใกล้ที่สุด เห็นประตูฉุกเฉินอยู่ไม่ไกล เลือกก้าวออกจากห้าง ทางประตูดังกล่าวเข้าสู่อาคารจอดรถที่อยู่ติดกัน ลงบันไดหนีไฟจนมาถึงชั้นสอง ย้อนกลับเข้าไปในห้างฯ เสียอีกทีทวนกลับมา การเคลื่อนไหวหลายตาไม่รู้จักจนเขาชักเนือยล้า เขาจ้องมองผู้คนพร้อมก็รู้สึกว่ามีใครเห็นเขาเลย คล้ายถูกแยกออกไปอยู่ในสภาพนิรนามตามลำพัง วิทย์จินตนาการสิ่งที่เห็นเบื้องหน้าว่าคือเขาวงกต และเขาได้สูญเสียสำนักการรับรู้ทิศทางไปจนหมดสิ้น หรือตามองผู้คนที่เดินกันคลาคล่ำ เขาตัดสินใจสุ่มเลือกสีเทา เดินเข้าไปปะปนกับหมู่คน มองหาใครก็ตามที่สวมชุดสีเทา เขาพบเป้าหมาย เดินสบายๆ ไปหาชายสวมสูทภูมิฐาน ถือกระเป๋าหนังมีราคา ผมแซมสีดอกเลาหัวเรียบแจ่มประกาย

ชายสวมสูทสีเทาเดินกระฉับกระเฉง คอยลอบมองเงาตัวเองในกระจกตามผนังและหน้าร้าน เห็นได้ชัดว่าเขาพอใจกับกิริยาและรูปร่างของตัวเอง วิทย์ทำเป็นเดินซิกแซ็ก ฝ้าติดตามไปห่างๆ คนนำเดินแนวทะมัดทะแมง ไม่หยุดแหวะดูสินค้า สักพักก็เลียวเข้าไปตรงชอก ที่แรกวิทย์คิดว่าอีกฝ่ายคงจะแหวะเข้าห้องน้ำ แต่แล้วชายคนดังกล่าวไปที่ลิฟต์ กดปุ่มขึ้น ถอยมายืนรอ พลังจัดลอนทรงผมตรงหน้าบานโลหะมันวาว วิทย์ยืนกอดอกเอียงไปข้างหลัง

ลิฟต์เลื่อนลง บานเปิด รอจนกลุ่มคนทยอยออกมาจนหมด ชายสวมชุดสูทก้าวเข้าไป ตามด้วยพนักงานหญิงในชุดยูนิฟอร์มของห้างฯ ชายคนเดิมขมวดคิ้วเหลือบมองวิทย์อย่างตั้งคำถาม เขาไม่ยอมขยับ สบตากับอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบเฉย ยืนนิ่งอยู่นอกลิฟต์จนบานเลื่อนเข้าหากัน แล้วจึงหันหลังกลับ วิทย์อยากออกไปจากที่นี่ คิดตามใครสักคนออกไป คราวนี้เขาเลือกสีฟ้า

หลังตามเด็กหนุ่มยิ้มสับสนตรงเงี้ยวอยู่สักพักหนึ่ง จนคนนำเดินสู่บันไดเลื่อนขึ้นชั้นบน วิทยาลัยปล่อยให้เด็กหนุ่มคล้อยไป เปลี่ยนมาก้าวตามชุดยูนิฟอร์มสีฟ้าของยามรักษาการณ์ เดินอาดๆ นำหน้าพาเขาออกจากสถานที่แห่งนี้สุมใจ

ภายนอกดวงอาทิตย์ลับไปแล้ว เข้าสู่ความโพล้เพล้ของคืนอับอ้าว ยามรักษาการณ์เดินตรงไปที่ป้อมยามริมทางเข้าออกหน้าอาคารจอดรถติดกับห้าง วิทยาลัยในรอบไฟสัญญาณข้ามถนนใกล้ๆ

“โอกาสสร้างมหากุศลอย่างยิ่งทีเดียว...” เสียงวิทยุดังออกมาจากหน้าต่างด้านข้างของป้อมยาม

“หากไร้ซึ่งบารมีแล้วไม่มาไม่ได้เลย...” เสียงเตือนไปครู่หนึ่ง แล้วกลับมาดังชัด “กิเลสเป็นสังสารวัฏ กิสร้างสังสารวัฏเรื่อยไป...”

วิทยุข้ามถนนไปอีกฝั่ง เดินเลียบบฟุตปาท ผ่านสี่แยก ตรงไปข้างหน้าโดยไม่มีจุดหมาย เขาเดินตัดถนนไปสามสาย ผ่านอีกหลายแยก ไม่มีอะไรสนใจให้ต้องเลี้ยว เขาเดินก้มงมดอยู่พักใหญ่ แทะบไม่สังเกตเห็นทางหรือสิ่งรอบกายได้เลย ทราบเพียงว่าฟ้าหมดแสงแล้ว เงยหน้าเห็นพระจันทร์ขึ้น ตอนออกจากห้าง จำได้ว่ามันอยู่ค่อนข้างต่ำ แต่เวลานี้พระจันทร์ย้ายทิศเฉียงไปทางขวา กำลังถูกโหลงเมฆเคลื่อนมาบัง

เขาตะลอนอยู่นานจนไม่แน่ใจว่าตนอยู่ที่ไหน เลี้ยวข้ามถนนที่มีร้านอาหารและร้านคาราโอเกะติดไฟส้มสลัว ถนนโล่งขึ้น ร้านค้าและอาคารสำนักงานปิดไปกว่าครึ่ง เขายังก้าวไปต่อ เข้าซอยเล็กๆ หลากซอย ลัดเข้าตรอกมืดแล้วย้อนกลับออกมา เดินออกสูถนนอีกสาย ย่ำเท้าต่อโดยไม่วางแผนเส้นทางข้างหน้า

เขาผ่านตลาดร้างวาย กองลังไม้และตะกร้าไม้ไผ่สมเป็นพะเนิน บริเวณหน้าตลาดสลัวราง มีทางเดินมืดเปลี่ยวทอดลึกเข้าไปข้างใน ขณะเดินอ้อมเลาะกองลังไม้ เขาได้ยินเสียงผู้หญิงตะโกนดังมาจากภายในตลาดมืดทึบ เขาไม่เห็นคนส่งเสียง

“รอที่รถ”

“ว่าไงนะ?” อีกเสียงลั่นมาจากถนนฝั่งตรงข้ามที่ครึมสลัวพอกัน เป็นเสียงทุ้มแต่ฟังดูกระวนกระวาย วิทยุเหลียวหันไปมอง เห็นแค่ตะคุ่มเงาของชายคนหนึ่ง

“บอกให้รอที่รถ”

“ตะโกนอีกทีสิ”

“รอที่รถ”

“ไม่ได้ยิน ตะโกนอีกที”

เสียงโหวกเหวกระหว่างสองฟาก เขาหยุดเหมือนถูกสะกดด้วยเสียงโต้ตอบ มือชุกกระเป๋ายืนรออยู่ตรงกลางในเงาสลัว มองซ้ายแลขวาตามต้นเสียงที่แผดดัง

“ว่าไงนะ?”

“ไปรอที่รถ ไม่งั้นก็กลับไปเลย”

“หา ว่าอะไรนะ?”

วิทยุเรียกแท็กซี่กลับบ้าน ทันขึ้นรถก่อนฝนจะเทลงมาไม่กี่อึดใจ เขาขอร้องคนขับอย่างสุภาพให้ช่วยหรีเสียงวิทยุ เขาอ่อนล้า รู้สึกคอแห้ง เอนหลังพิงเบาะ เขี่ยตาหลับตาพัก หลังระหกระเหินมาตั้งแต่บ่าย ครั้นพอนึกลำดับเหตุการณ์ เขาก็สะท้อนใจขึ้นมาอย่างล้าลึก

ฝนพรำสายเบาบางลง เขามองเหม่อผ่านกระจกข้างสะท้อนแสงพรราว เห็นหยดน้ำเกาะบนหน้าต่างรถ ไหวระริก ดูราวสัตว์เซลล์เดียวในกล้องจุลทรรศน์ไกลปรูดเป็นสายบนผิวกระจก

ถึงบ้าน เขารีบอาบน้ำแล้วตรงย้งห้องนอน เห็นแถบแสงวอมลอดใต้บานประตูห้องมารดา เขาไม่อยากรบกวน รู้ว่ามารดามักเข้านอนแต่หัวค่ำ

คืนนั้น ขณะเอกเขนกอยู่บนเตียง วิทยุนึกขึ้นได้ เอื้อมมือไปหยิบกางเกงพาดบนเก้าอี้ ล้วงหยิบเศษกระดาษจากกระเป๋าซึ่งหญิงวัยกลางคนทิ้งบนพื้นในห้างฯ เขาคลี่ก้อนกลม เผยหน้ากระดาษขาวว่าง เขาจ้องมองรอยยับทั่วไปหมดอย่างสนเท่ห์ แล้วสักครู่ก็ขยำคืนดังเดิม

- 26 -

วิทย์ตรงไปยังแผนกห้องคลอดหลังได้ยินเสียงตามสายเรียกชื่อเขาตั้งหัวอาคาร การโตนเล่นงานบอยครั้งส่งผลให้เขาขวัญหายเสียทุกทีเมื่อได้ยินเสียงเรียกตามตัว เป็นต้องระงับอาการหวาดผวาคิดอ่านแตกกระเจิง เสียงเรียกได้ปลุกสัญชาตญาณต่อต้านและปฏิบัติขึ้นมาไม่รู้ตัวเช่นกัน ในเมื่อเขากลายเป็นนักศึกษาแพทย์จอมเหลวไหลนอกคอกอย่างเป็นทางการไปแล้วในเวลานี้

เปิดประตูเข้าไป เลี้ยวซ้าย ผ่านกองผ้าเป็นพะเนิน เข้าสู่ห้องเปลี่ยนชุดสำหรับห้องคลอด วิทย์ล้างมือจนสะอาด เช็ดมือกับผ้าขนหนูที่กองข้างอ่างล้าง แล้วโยนโถ้งลงตะกร้าที่ตั้งอยู่ตรงมุมห้อง ผ่าตกลงกลางตะกร้าแม่น้ำดั่งจับวาง เขายิ้ม ลองโยนผ้าอีกผืนและอีกผืน ทุกชิ้นลอยแนวลงในจุดหมาย เขาลองอีกผืน หนนี้ชนขอบ แต่ก็หล่นลงในตะกร้าอยู่ดี

เขาโยนผ้าโถ้งตกลงในตะกร้าหกครั้งติดต่อกันโดยไม่พลาด เขายักไหล่อย่างภาคภูมิใจและสำคัญตนว่ามีมนตร์วิเศษ มีเสียงกระแอมไอ วิทย์หันหลังไปมอง เห็นผู้ช่วยพยาบาลชายยืนดูอยู่ เปิดยิ้มเห็นฟันขาว พุดว่า

“หมอขว้างแม่น้ำจิง”

วิทย์โยนผ้าชิ้นสุดท้ายที่ถืออยู่ในมือ ย่อตัวทำท่าเหมือนชู้ตลูกบาสฯ

ผ้าขนหนูลอยเป็นวิถีโค้งร่วงหล่นกลางตะกร้า

“เยี่ยมหมอ”

วิทย์ยิ้ม ผงกหัวขอบคุณ รู้ว่าเล่นพิเรนทร์และทำเรื่องไม่เหมาะสม เปลี่ยนชุดเสร็จ ผลผลิตออกจากห้อง รีบไปดูเคสคนไข้ที่โตนเรียก แพทย์เวรกับพยาบาลกำลังคุยปรึกษากันอยู่เหลือบเห็นวิทย์

“เคสหมอใช่ไหม?” แพทย์อินเทิร์นหญิงถาม

“เปล่าครับ” วิทย์ตอบ ข้าเสียงป่วยชื่อ ‘แพทย์หญิงสุกัญญา’ เหนืออกซ้ายของคนถาม

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช่ไร เคสนี้ไม่น่ามีปัญหา ทำทางคลอดง่าย ถึงจะเป็นท้องแรกก็เถอะ หมอวิทย์ทำเคสนี้เนะ เก็บไปแล้วเท่าไร?”

“สองเคสครับ”

“แค่สองเองหรือ งั้นดีแล้ว รวมเคสนี้เสียด้วยเลย”

วิทย์ทำท่าลังเล อยากให้มีคนช่วยเป็นพี่เลี้ยงให้

“ง่ายกว่านี้ไม่มีอีกแล้วนะ” หมอสุกัญญาย้ำ เห็นสีหน้าล้าละลังของเขา “หมอนี้แปลก กล้าๆ หน้อยๆ หมอหญิงจะยื่นเคสยอ แล้วพุดทิ้งออกคำสั่ง “เอาเถอะ ถึงอย่างไรหมอก็ไม่มีทางเลือกอื่นหรอก”

หมอสุกัญญาร่างเล็ก ผอมบาง เปิดเพิ่มข้างเตียงพลงให้ข้อมูลเพิ่ม บอกว่า “รออีกหน่อย ยังไม่ถึงระยะที่สองดี แต่พีวี เมื่อตะก็ใกล้สืบเซนฯ แล้วละ คงไม่นานหรอก”

วิทย์ขอตัวไปดูคนไข้ เปิดชาร์ตเหล็กแขวนที่ปลายเตียง ฟินิจัอัตราการเต้นหัวใจทารก ดุสัญญาณชีพ การเคลื่อนต่ำของศีรษะทารก ประเมินความก้าวหน้าของการคลอด เสร็จแล้วตรงไปพุดคุยกับมารดาท้องแก่ หญิงวัยต้นสามสิบในชุดเตรียมคลอด แวตตาเผยความวิตกและคาดหวัง นอนตะแคงฟืนยิ้มตอบคำถามเขา ในห้องรอลคลอดมีคนไข้คนอื่นอีกสามราย กิ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง มองหมอนุ่นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

“คุณแม่ เดียวหมอวิทย์เขาเป็นคนทำคลอดให้นะคะ” พยาบาลโบนายยิ้มแยมบอกคนไข้ วิทย์พยักยิ้มถามไถ่อาการเจ็บครรภ์เพิ่มเติม ใช้หูฟังจับลักษณะและอัตราการเต้นของหัวใจทารก บันทึกลงในชาร์ต เสร็จแล้วไปนั่งรอหน้าเคาน์เตอร์

หมอสุกัญญาว่างตรวจแฟ้มคนไข้บนโต๊ะติดผนังที่มีกระดานบอกตารางเวรของบุคลากรในแผนก

นอกหน้าต่างกระจก ฟ้าซุ่นหมกขมัวน่าหดหู่ เสียงฟ้าร้องกระหึ่มอยู่ไกลๆ

ครึ่งชั่วโมงถัดมา หลังตรวจปากมดลูก ซึ่งทำให้ทราบว่ามีมารดาพร้อมเบ่งคลอด จึงย้ายมารดาไปยังห้องคลอด ทุกคนจัดแจงเตรียมการตามขั้นตอน วิทย์ทำการสวนปัสสาวะคนไข้ ตรวจภายใน ประเมินท่าและตำแหน่งศีรษะทารกเป็นครั้งสุดท้าย หมอสุกัญญาเข้ามาตรวจซ้ำ ผลตรงกับวิทย์ บอกเขาให้เตรียมยาชาสำหรับฉีดบริเวณที่จะตัดฝีเย็บ พอเตรียมเสร็จ เขาก็ลงมือฉีดยาชา ขณะที่พยาบาลและผู้ช่วยขยับขึ้นไปดูแลและพุดคุยกับคนไข้ ย้ำบอกวิธีปฏิบัติตัว ซ้อมการหายใจ การเบ่งคลอด ตามที่ได้อบรมคนไข้ไว้ก่อนหน้า

มารดาร้องเจ็บถี่ขึ้น วิทย์พินิจดูและประเมินศีรษะทารกที่เห็นโผล่ตรงปากช่องคลอด หมอสุกัญญาบอกให้เขาตัดฝีเย็บได้เลย

วิทย์หีบกรรไกรจากในถาด ลงมือตัดแนวทแยง มารดาไม่แสดงอาการเจ็บเลยสักนิด
เอาแต่ร้องเบ่งคลอดเสียงดังขึ้น จนพยาบาลต้องจัดจิงหะใหม่ ลดเสียงลง บอกให้มารดาอ้าปากพนมเฉยๆ
จะได้แรงเบ่งมากกว่า

“ไม่ชอบตัดแบบมีเดียนหรือ?” หมอสูทัญญาหักเข่าถึงเทคนิคการผ่าฝีเย็บ
เสร็จแล้วส่งสัญญาณให้เขาเตรียมทำขั้นตอนต่อไป

วิทย์สับสนเล็กน้อยกับการจัดทำในช่วงแรก วางมือผิดๆ ถูกๆ ทั้งที่ทราบขั้นตอนทุกอย่างดี
มนตรีวิเศษเมื่อครู่ตอนโยนผ้าลงตะกร้าเร็นหนีหายไปเสียที่ไหน? เขาหงุดหงิดตัวเอง ชั่ววูบหนึ่ง
ความนึกคิดเลื่อนหายเหมือนมีเมฆหมอกมาบดบัง แต่ครู่เดียวมันก็กลับมา คราวนี้แจ่มแจ้งกว่าเก่า เขาตั้งสติ
ดูความพร้อมของตำแหน่งศีรษะทารก ไกลจะอยู่ในท่าเงย เขาทำซ้ำๆ มันอกมันใจ กัดและจับตำแหน่ง ได้ถูกต้อง
มือยกเอียงคอยช่วยคลายร่างเด็กให้หลวมหลุดออกมา

หมอสูทัญญายื่นดู พักหน้า คอยแนะนำ ส่งเสียงแข่งกับเสียงคนไข้และเสียงพยาบาลที่คอยร้องเชียร์เบ่ง
พอศีรษะเด็กพ้นออกจากช่องคลอด เขาริบใช้จุกยางดูดเมือกในจมูกและปาก รู้สึกตื่นตันใจขึ้นมาเดี๋ยวนั้น
เห็นสัญญาณชีวิตใหม่ตรงหน้า ร่างสีชมพูเปล่งปลั่งของทารก เขายิ้มแก้มแทบปริด้วยความรู้สึกอึดอัดเกินบรรยาย

วิทย์หายใจลึก เตรียมทำการคลอดไหล ตอนนี้เขามั่นใจมากขึ้น

“ไม่ลืมนะหมอ หมุนเด็กให้อยู่ในแนวโอที อย่างนั้นแหละ จับด้านข้างศีรษะ ดึงลงมาช้าๆ”

วิทย์ไม่ได้ฟังหมอสูทัญญาเลย รับทราบเพียงว่ามีก้อนเหนียวนิ่มแสนเปราะบางทว่าเต็มเลือดเต็มชีวิต
อันระออยู่ในมือ ได้ยินแค่เสียงแผ่วรอบตัว เขาจับทารกคลอดไหลหน้าและหลัง
ดึงร่างห่อหุ้มเมือกสีนออกมอย่างนุ่มนวล ทารกคลอดครบทั้งตัว
เขาใช้ลูกยางดูดเมือกในจมูกและปากทารกอีกรอบ
ขณะพยาบาลเช็ดตัวทำความสะอาดและกระตุ้นทารกไปพร้อมกัน

มีเสียงอีกทีกดตรงประตูทางเข้าด้านนอก เสียงการเคลื่อนไหวตรงมาทางโถงทางเดิน วิทย์เหลียวไปดู
เห็นกลุ่มนักศึกษาและแพทย์ประจำบ้านและอินเทิร์นถือแฟ้มคนไข้คุยกันเสียงขรม

“วันนี้ราวน์ดัวร์ดเย็นเร็วจัง ยังไม่ถึงสี่โมงเลย” หมอสูทัญญาตั้งข้อสังเกต “อาจารย์อนุวัตนำราวน์ดัวร์ด้วย”
พอได้ยินชื่อนี้ใจเขาขบลงทันที วิทย์ขนลุกซู่ ร่างสูงของอาจารย์เห็นเด่นเป็นจุดศูนย์กลางกลุ่ม
เขาเปลวกลืนน้ำลาย ขยับตัวหลกหลิกเหมือนคนใกล้จันตรอก สุดหายใจลึก พยายามเก็บอาการขวัญเสีย

“หมอวิทย์ทำคลอดต่อเลย อย่าเสียเวลา” หมอสูทัญญาเร่ง

วิทย์หันมาทางคนไข้ มารดาสีหน้าอิดโรย หลับตานิ่ง ทารกน้อยนอนหงายมือเท้าไขว่คว่ำบนหน้าท้องมารดา
เขาผูกด้ายแล้วตัดสายสะดือ ตรวจดูเส้นเลือดในสายสะดือ แล้วส่งทารกให้พยาบาลผู้ช่วยนำเข้าสู่ตู้อบและดูแลต่อ

วิทย์เตรียมคลอดรกเป็นลำดับต่อมา วางท่าหะมัดหะแมงหมายบำรุงขวัญตน สองสามนาทีถัดมา
กลุ่มราวน์ดัวร์ดัวร์เข้ามาในห้องคลอด วิทย์เห็นหมอสูทัญญาปลีกตัวไปเข้ากลุ่มราวน์ดัวร์ดัวร์ด้วย ขณะเดียวกัน
บุคลากรทั้งหลายในห้องคลอดรีบทำตัวขึงขังขึ้นทันตา เขาระงับใจ มองไปทางหมอสูทัญญาเป็นพักๆ
แต่หม้ออินเทิร์นไม่สังเกตเห็นสายตาที่ขอความช่วยเหลือ

ไม่มีทางเลือก วิทย์พยายามทบทวนเนื้อหาและลำดับขั้นตอน บอกตัวเองอย่าตื่นเต้น
แต่ความคิดกระเจิงกระจาย เหลือแค่สัญชาตญาณเป็นเสมือนไม้เท้าล้าทาง ทั้งที่รู้ดีว่าตนจดจำและเข้าใจทุกอย่าง
เพียงเพราะหัวนสายตาของคนเหล่านั้นจนใจเตลิด เขาเดือดดาลและแสนขังตัวเอง
อยากกระโจนออกไปจากร่างนี้เสียพันๆ

มีสามวิธีสำหรับคลอดรก วิทย์นึกทบทวนพร้อมกับมุ้งมันตั้งสติ แล้วทุกอย่างก็เริ่มกลับมาเป็นรูปเป็นร่าง
จำได้ทันทีว่าต้องทำอะไรต่อ ง่ายดีแท้ แต่กลับไปคิดซับซ้อนเสียจนยุ่งเหยิง เขารำพึงในใจ
พลงวางมือเหนือกระดูกหัวหน้าของมารดาและคลึงมดลูกให้หดตัว

“จับสายสะดือเอาไว้ด้วยหมอวิทย์ อย่าปล่อยห้อยเอาไว้แบบนั้น” เสียงคันทูลอยมา

วิทย์ค้อมศีรษะอย่างนอบน้อมรับคำเตือน รีบทำตามสั่ง อาจเพราะชินกับน้ำเสียงอาจารย์อนุวัตมากขึ้น
เขาจึงตกใจน้อยกว่าที่คาด

ทุกคนขยับเข้ามาห้อมล้อมตรงปลายเตียงคลอด วิทย์โล่งอกที่หมอสูทัญญาเป็นคนเล่าประวัติคนไข้
หลายคนฟังพลงสายตาชำเลื่องมาทางเขาและคนไข้
เว้นเพียงอาจารย์อนุวัตที่สายตาแว่นิ่งเคร่งขรึมจ้องคนรายงานเรื่องราวคนไข้ไม่วอกแวก

เห็นได้ชัดว่าอาจารย์ตั้งใจไม่มองเขา วางสีหน้าเฉยเมยเยือกเย็น คงไม่มีใครดูออกว่าอีกไม่กี่อึดใจ ความเกรี้ยวกราดจะประดังออกมาจากชายคนนี้อย่างพายุ

หลังเสร็จการรายงาน เสียงเจียบลง ต่างพุ่งสายตามาจ่ออยู่ที่การเคลื่อนไหวของคนทำคลอด วิทยุทำที่สุขุม แต่ก็ไม่แนบเนียนนัก มือสั่นโดยไม่รู้ตัว ดวงตาที่จับจ้องทำให้เขาพะวงแต่จุดอ่อนด้อยของตน กลายเป็นคนงุ่มง่าม ย่ำคิดย่ำทำในชั่วพริบตา

“ตอนนี้กำลังคลอดรก” อาจารย์อนุวัตย้ำ ยักคิ้วสูงและหัน ไปถามคนในกลุ่ม “นักศึกษาแพทย์ตอบคำถามง่ายๆ ได้ไหมว่าการคลอดรกมีกี่วิธี และอะไรบ้าง?”

มีเสียงแย้งกันตอบ แล้วคนที่พูดเสียงดังและคล่องที่สุดได้ฉายเดี่ยวจาะ โนอธิบายตอบอย่างละเอียดจะฉาน วิทยุใจขึ้นที่ความสนใจถ่ายโอนไปทางอื่น แต่ยังไม่ถึงกับวางใจ สงสัยอยู่ว่าเพราะเหตุใดอาจารย์อนุวัตไม่ยอมสบตาเขาเลย

ขณะรอให้รกหลุดตัว วิทยุเจียหูฟังเนื้อหาที่อาจารย์สอนตามไปด้วย เขาทำงานไปเรื่อยๆ รู้สึกเหมือนเสียงการอภิปรายที่ดำเนินไปช่วยค้ำจุนโครงสร้างอันเปราะบางของบรรยากาศภายในห้องคลอด

“เห็นกันอยู่นะว่าหมอวิทยุใช้วิธีที่สองสำหรับเคสนี้” อาจารย์อนุวัตปรายตามาทางเขาแวบหนึ่ง “ถ้าอย่างนั้น บอกหน่อยว่า ในการทำคลอดรกต้องตรวจสอบการหลุดตัวของรกอย่างไรบ้าง?”

วิทยุถือตัวหนีบเหล็ก พลังสังเกตการเคลื่อนไหวของสายรก รู้สึกมีใครสะกิด เหลียวหลังไปดู

“หมอๆ หมอนั้นแหละ ตอบคำถามนี้หน่อย เห็นยืนเหม่อหน้าบ้องแป้ว” อาจารย์อนุวัตยิ้มหยัน ผายมือมาทางเขา

“ถามว่าอะไรนะครับ?”

อาจารย์ขมึงตา เม้มปากอย่างอดกลั้น

พยักพยัดไปทางหมอสัญญาที่พยักหน้าอันประดับด้วยรอยยิ้มประจบประแจงขานรับ ก่อนหันมาทวนคำถามให้วิทยุฟัง

วิทยุนึกอะไรได้ก็รีบตอบทันควัน เหมือนเกรงความรู้จะปลิวหายไปกับอาการพรั่งประหม่า เขาตอบถูกหลายข้อ แต่ยังไม่ครบถ้วน สายตาจับตรงหน้าผากเนียนกว้างของคนถาม เขาไม่กล้ามองจ้องตรงๆ ด้วยสายตาของอาจารย์เหมือนอยากเสือกไล่เขาให้พ้นๆ ความกดดันที่เพิ่มทวีขึ้นโดยพลันทำให้สับสนหนัก ยิ่งเห็นนิยน์ตาอาจารย์อนุวัตหริ่ง เขาจึงประจักษ์แวกเกรี้ยวกราดในสีหน้าอันทรงอำนาจ ซึ่งทำให้เขาถึงแก่ตะลึงจนลุกเกรียว ความนึกคิดอลหม่าน เขาอึ้งงมหาคำตอบที่รังแต่จะหนีหาย

“ค่อยๆ คิด ใจเย็นๆ” อาจารย์อนุวัตแสดงความใจกว้าง จ้องเขาอย่างเห็นทะลุปรุโปร่ง แวตามีประกายสนุกขึ้นมา

วิทยุเหลือบมองทุกใบหน้า ยังคงตื้อตันนึกอะไรไม่ออก ทั้งที่ทราบว่าตัวเองคิดมากไป แต่ก็ยังคั่นนึกอย่างน่าเวทนา เขายืนที่อู้ รู้สึกร่างกายหะหะไร้ประโยชน์ มือข้างหนึ่งจับสายสะดือ อีกข้างวางเหนือกระดูกหัวหน้าของคนไข้

อาจารย์อนุวัตย่างสามขุมเข้ามาอย่างเหลือรอด ปิดมือเขาจากหน้าท้องคนไข้เต็มแรงโดยไม่ไว้หน้า วิทยุสะดุ้ง ร้องตกใจเสียงสั่นดังลั่น

“ร้องบ้าอะไร หรือว่าเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ หา?” อาจารย์อนุวัตเอ็ดตะโรใส่ “มืออย่างที่ไหน คลึงมือแบบนั้นนะ โง่ชะมัด ห้ามใช้มือกดลงตรงๆ เดียวมดลูกปลิ้นขึ้นมาจะวออย่างไร?”

บรรยากาศสบายๆ พลิกไปเป็นเคร่งเครียดโดยกะทันหัน

หลายคนแสดงอาการอึดอัดคับใจกับฉากตืดที่ทำให้ห้องคลอดกลายเป็นเวทีประจันหน้า

วิทยุหลบตามองพื้น รู้สึกไม่ต่างกับสัตว์ตัวจ้อยที่บาดเจ็บ แผลเหวอะหะเต็มตัว

ทุกคนรอบกายที่เห็นเหมือนติดเชื้อมันพิษซ้ำเติมใส่เขาด้วยสายตา

นึกอยากบดขยี้ดวงตาเหล่านั้นให้แหลกลาญคามือ เขาก็มีหน้าซ่อนความอดสู ไม่กล้าสบตาใคร

เกิดความรู้สึกพลุ่งพล่านแปลกๆ ที่ทำให้เขาเหวี่ยงอก เขายิ้มเหี้ยๆ กลบเกลื่อนจนแลคล้ายมีเหลี่ยมดู

แถมยังทำให้ใบหน้าดูบิดเบี้ยวอย่างน่ารำคาญ ยิ่งดูอวดดีและกวนโทสะขึ้นไปอีก

เห็นแล้วชวนให้หมดความสงสารลงในทันที

“พอเถอะ ไม่ต้องตอบแล้ว เออนั้น มันยังยิ้มอยู่ได้ เพี้ยนไปแล้วหรือ? ถามจริงๆ เอะหมอ เคยปรึกษาจิตแพทย์รึเปล่า?”

วิทย์ยืนตัวแข็ง อับอายสุดทนที่ต้องตกอยู่ในสภาพน่าเวทนาท่ามกลางสายตาของคนเหล่านั้น แต่ก็อดประหลาดใจไม่ได้ วูบหนึ่ง เขารู้สึกเหมือนทั้งหมดเป็นฉากละครที่ได้ผ่านการชกซ้อมกันมาแล้วเป็นอย่างดี และเวลานี้ - วินาทีนี้ คือการลงมือแสดงจริง ทุกคนต่างสวมบทบาทที่ได้รับมาเป็นแมนมั่นสมบุรณ์แบบ

“ทำเป็นนิ่งขี้มียัดยาดอยู่ได้ ทำคลอตรกตอสิ ทุกคนรออยู่ คลั่งมดลูกอยู่อย่างนี้ละ เห็นไหม? รกกำลังลงมาแล้ว” อาจารย์อุนวัตมองเขา พยายามอ่านสีหน้า

วิทย์ลนลานทำตามคำสั่ง บังคับตัวเองให้เคลื่อนไหวปกติ เหนื่อยยังขี้มไม่หยุด รู้สึกเหนื่อยเหมือนต้องคอยพยุงร่างกายตัวเอง แต่คล้ายมีแรงต้าน เขาช่มใจตั้งใจดี รู้ตัวว่าทำผิดขั้นตอนไปเล็กน้อย เขากัดริมฝีปาก ตั้งใจไม่ให้พลาดอีก

รกลอกตัวสมบุรณ์จนมองเห็นได้ วิทย์ดึงสายสะดือพร้อมรกออกมาใส่ถาด พลังสังเกตเลือดที่ไหลผ่านช่องคลอดออกมาเพื่อป้องกันภาวะรกค้าง พร้อมกับขางน้ำหนักรกและวัดสายสะดือ ไมทันได้ตรวจรกและเยื่อหุ้ม อาจารย์อุนวัตเข้ามาประชิด วิทย์เหลือบมองด้วยความฉงนฉงาย เห็นแนวจุดดำ มีถุงใต้ดวงตา รอยย่นและเส้นสายลึกทั่วไปหน้า อาจารย์อุนวัตพ่นสีหน้ากร้าว เหยียดริมฝีปากยิ้มถากถาง ควารกรขึ้นมา แล้วปลดเหล็กหนีบตรงปลายสายสะดือ จอบปลายสายบีบเค้นเลือดที่ค้างภายในพุงกระจายใส่หน้าวิทย์ ฝอยเลือดสาดกระเซ็นโดนแก้มและครอบมาสก์เป็นจุดเล็กๆ สีแดงเข้ม เหมือนสะบัดแป้งขมุสสีสดบนผืนผ้าใบ บางส่วนและที่คอและบนเสื้อ ขี้มแผ่เป็นดอกดวง

“ทำไมไม่ตรวจจะดี? ไม่ยอมเช็กดูเส้นเลือด นึกแล้วไม่มีผิด
ลักษณะการทอดตัวของเส้นเลือดบอกถึงความเสี่ยงของพยาธิสภาพอื่น...”

วิทย์ได้ยินเสียงอาจารย์ แต่จับความอะไรไม่ได้
เขาเหมือนถูกทำให้เนิ่งด้วยสภาพโกลาหลของเหตุการณ์เมื่อครู่
หลายวินาทีที่เขางงวยเกินกว่าจะรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น ยืนกว้างหุดับ
เสียงกระซอกของคนพูดเตี้ยวต้อยเตี้ยวต้อยคล้ายวิทย์โดนคลื่นแทรก เขามองไม่เห็นความเกี่ยวพันเป็นเหตุเป็นผล
ร้อยล้าตบอะไรไม่ได้ พอจะรู้ว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นกับเขา ทว่าไม่อาจสร้างความคิดเห็นใดๆ เกี่ยวกับมัน
วิทย์ได้แต่จ้องตาค้างด้วยความที่ระคนแขยงไปที่รูปปากของคนบริกาษ
เห็นใบหน้าไหวพะยิบตามอารมณ์เผ็ดร้อน เสียงสูงต่ำต่อเนื่องแต่ไร้ความหมาย
จนกระทั่งเหลือบไปมองวงหน้าและดวงตาที่รายล้อมอันเป็นเสมือนสักขีพยาน
ตอกย้ำยืนยันสิ่งที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

วิทย์เกร็งใบหน้าที่รวดราว คลื่นของการสงสารตัวเองซัดขึ้นในอก เขาพยายามระงับความรู้สึกที่อัดอั้น
บังคับไม่ให้คางสั่น ขณะที่หัวใจเต้นรัวจนน่ากลัว มันจะทนทานทรหดแค่ไหน? ที่เลวร้ายตามมาคือ
เขาเกิดวิตกว่าจิตใจตนเองถูกกระหน่ำจันวิฤตถึงขั้นเสียสติไปจริงๆ

เขายกตัวเองให้ขยับร่างกาย อย่ายูนิ่งจมลงไปกับอารมณ์ความรู้สึกโดยเด็ดขาด ฝืนร่างเคลื่อนไหว
แล้วแขนเขาก็ทำตามคำสั่ง ได้จริง เขารู้สึกคันตรงแก้ม เอียงคอและยื่นคางเช็ดใบหน้าเปรอะเปื้อนกับหัวไหล่
ก้มลงทำงานตามขั้นตอนต่อไป ไม่สบมองใคร รู้สึกนัยน์ตาขมุ กะพริบตาถี่ก้นน้ำตา

อาจารย์อุนวัตมองเขาด้วยสายตาหยั่งคะเน อารมณ์เผ็ดร้อนคลายลง
สีหน้าจะวางอย่างคนเชื่อมั่นในจุดยืนถูกต้องของตน

“ไปล้างหน้าล้างตาเสีย แล้วมาทำต่อให้เสร็จ” ลดเสียงลง หันไปพูดกับหมอสุกัญญา
“เคลนี้หมอสุกัญญาดูด้วยนะ” กล่าวเสร็จกวาดตาคุปฏิกริยาของคนในกลุ่มรวานต์วอร์ด
ข้าเสียงมาทางวิทย์อย่างสงวนท่าที แล้วนำกลุ่มออกจากห้องคลอด

ความเจียบกลับมาแผ่ปกคลุมในห้อง วิทย์ทำได้เพียงขมุใจ ก้มหน้าทำส่วนที่เหลือบ
รังตัวเองให้อยู่ในภวังค์ของการทำงาน เขาไม่รู้ตัวเลยว่ารอยขมุแผ่วไม่ยอมเหือดหายจากใบหน้า
ยังติดตรึงอยู่บนรูปปากเหมือนถูกกดตายเอาไว้ เขายิ้มให้ฝิเย็บ รอยฉีกขาดและความว่างเปล่าเบื้องหน้า
รอยขมุทำให้เขาดูเหมือนคนเลือนลอย ไม่รู้จะวางสีหน้าตนเช่นไร

วิทย์ใช้ผ้าก๊อชเช็ดหน้า เช็ดผม หมอสุกัญญามองอยู่ มีท่าทีเห็นใจ ทำท่าจะเข้ามาพูดปลอบ แต่เขาเลี่ยง
ทำหน้าที่เคร่ง แสดงให้เห็นว่าไม่ต้องการรับไมตรีหรือความปรารถนาดีจากใครทั้งสิ้น

พยาบาลและผู้ช่วยพยาบาลมารับช่วงต่อหลังเย็บแผลฝิเย็บเสร็จเรียบร้อย วิทย์ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อ
ยืนงออยู่สักครู่ เอามือแปะหน้าอก จับหัวใจที่เต้นปกติแล้วในเวลานี้ เขาเพิ่งสังเกตคราบเลือดเปื้อนบนเสื้อ
นิกภาพตัวเองเหมือนผู้ร้ายในหนังถูกยิงจนเลือดอาบ

วิทยุเผยแพร่เงินออกมา เลี้ยวเข้าห้องเปลี่ยนชุด

- 35 -

หลายวันผ่านล่วงเลยไป บรรยากาศและภาพจริงของความรุนแรงที่วิทย์ประสบโดยตรงยังติดตรึงความรู้สึก แม้เหตุการณ์ไม่เดือดระอุถึงขั้นเลือดตกยางออก แต่เขาก็สัมผัสชัดถึงความเกลียดชังที่ควบอัดจนแทบจับต้องได้ ความมาดร้ายที่สำแดงออกมาอย่างชัดเจน

สีหน้าท่าทางอันเปล่งรังสีของ โฟโทะสะพร้อมจะจัดการอีกฝ่ายให้สมเด็น ทั้งหมดนี้ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกและสร้างความฉงนแก่วิทย์ไม่น้อย มันดาลใจให้เขาหันมาค้นและทบทวนเรื่องที่ได้อ่านละเอียดจริงจังขึ้น เขาเพ่งพินิจรูปในหนังสือบันทึกประวัติศาสตร์ที่เพิ่งดูจบไปหยกๆ เมื่อวันก่อน รูปถ่ายที่กล่าวขวัญและแพร่หลายซึ่งผ่านตาเขาหลายครั้งหลายคราโดยไม่รู้สึกอะไรกับมันมากนัก นอกจากดูน่าอึ้งและน่ากลัว โดยที่ไม่เข้าใจความหมายเหตุผลที่มา แต่เหตุการณ์ที่เพิ่งบังเกิดขึ้นอย่างใกล้ตัวเหมือนช่วยลบล้างใจเขาให้มีความรู้สึกไวยิ่งต่อเรื่องนี้ รูปถ่ายของร่างไร้วิญญาณของชายหนุ่มถูกแขวนคอจากต้นไม้ ชายในชุดซาฟารีกระหึ่มกระหือหรืออ้างแก้อีฟาดใส่ ท่ามกลางคนมุงดูอ้อมกันรอบด้านซึ่งมีเด็กๆ ปะปนอยู่ด้วย หลายคนมองดูอย่างหลกใจ บางวงหน้าปรากฏรอยยิ้ม หัวเราะครื้น เบิ่งตามองระทึก บางสีหน้าหวาดหวั่น ตะลึงงัน หลายอารมณ์แสดงออกมากลละเคล้ากันไป

ตอนเพ่งดูแรกๆ วิทย์วิ่งเวียน ไปด้วยภาพสยดสยองอันฝันสามัญสำนึกเหลือประดา ความหยาบซ้าที่เห็น ชัดตะกอนหมื่นแฉกจนฉาบใจเขา วิทย์มีนตึงต๋อรอยยิ้มและอาการร่าเริงของคนเหล่านั้น จนสักพักเขาต้องลุกจากเก้าอี้ ละสายตาและความคิดสักระยะ ครั้นหวนกลับมาที่รูปภาพอีกที คราวนี้เขาพยายามอ่านสีหน้าท่าทางของผู้คนในรูปถ่ายอีกครั้ง ขมใจไม่ใช่อารมณ์ด่วนตัดสิ้น

วิทย์เริ่มต้นจากดอคงประกอบทั่วไปของภาพ ตั้งใจมองสืบเสาะอย่างตั้งข้อสังเกต ไล่ดูตั้งแต่ฉากหลังที่บ่งบอกสถานที่ วันเวลา สภาพอากาศคร่าวๆ จากนั้นจึงศึกษาลักษณะสีหน้าท่าทางของแต่ละคนในภาพให้ได้มากที่สุด เขาถึงกับใช้แว่นขยายส่องดู วิเคราะห์แต่ละใบหน้า พิจารณารูปแบบของรอยยิ้ม เขาส่องแว่นขยายเผยรายละเอียดชัดขึ้น ประจวบจวนเข้าไปใกล้ ขยายภาพจนเห็นเม็ดสีหมึกแต่ละเม็ดกระจะตา แต่ความพยายามอย่างที่ควรไปตรงมาของเขา ไม่ได้ให้คำตอบอะไรนัก ถึงจุดหนึ่ง

เขาเห็นเพียงเม็ดขาวดำเข้มจางเกาะกลุ่มกันไร้ความหมาย สีอะไรไม่ได้เลย

แล้วเขาก็ประจักษ์แก่ใจว่า การจับจ้องเพียงเสี้ยววินาทีของเหตุการณ์ที่ถูกบันทึก กลับบ่งชี้ให้ความรู้สึกวงที่ลัดทอนโดยไม่อาจเผยความจริงใจได้ มีหลายสิ่งถูกลบ บางอย่างถูกแยกส่วน บางอย่างเล็ดลอดตั้งซึ่มหายไปในช่วงว่างระหว่างเม็ดสีตรงหน้า พร้อมกับบังเกิดม่านอำพรางซ้อนทับกำบัง สิ่งที่เห็นในภาพเหมือนถูกตัดทอนรวบรัด แต่ขณะเดียวกัน ก็รุกเร้าให้พิพากษาตัวมันเองอยู่ตลอดเวลา

ยังมีภาพของผู้เคราะห์ร้ายจากเหตุการณ์เดียวกันในสภาพชวนขนลุกขนพองอีกหลายสิบภาพในหนังสือ ภาพโหดร้ายน่าอเนจอนาถอย่างบีบคั้น แต่ละภาพช่างดูโหดเหี้ยมเหลือเกิน ความตายช่างเปลือยเปล่ายิ่งนัก วิทย์พลิกเปิดไปที่ละภาพ มองมันเต็มตา

เขาไม่รู้จักจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกของตนเช่นไร

ไม่มีทางเลยที่เขาจะหยั่งรู้ภาวะภายในแท้จริงของคนมุงดูเหล่านั้น วิทย์พักสายตา ปิดหนังสือ ออกจากห้อง ลงไปเดินเตร็ดเตร่สุดอากาศข้างนอก หลังหมกตัวอยู่ตามลำพังทั้งวัน

วิทย์เดินอ้อระเหยไปเรื่อยๆ ไม่คิดอะไร อาการหัวหม่นเพราะเพ่งสายตานานผ่อนเพลาลง ใจคอค่อยหายหดหู่ไปด้วย เขาซึ่มซึบบรรยากาศยามบ่ายคล้อย

เมฆฝอยละเอียดแผ่ออกเป็นพืดคล้ายลูกคลื่นดูลอออกตา

แดดสีทองแจ่มระเรื่อสะท้อนผิวกระจกหน้าต่างชั้นบนของบรรดาห้องแถวช่อมช่อ

เงาของกิ่งไม้ใบไม้เป็นเส้นสายลวดลายฉายบนกำแพงข้างโรงเรียนประถมที่เขาเดินเลียบ

เด็กชายสองคนวิ่งหน้าตั้ง ผมผ่่ากระเซิง คนถือลูกฟุตบอลพลาสติกอ้วนนำหน้า หัวเราะกึกเสียงแหลมกังวานใส เด็กอีกคนตัวเล็กกว่ากวัดไล่หลัง นัยน์ตาวาว แก้มแดงปลั่ง เสียงฝีเท้าตึกๆ

พาร่างป้อมจิววิ่งร้อเฉียดสีข้างเขาขึ้นไป

วิทย์นึกสนทนกลองวิ่งตามบ้าง ปล่อยตัวเองไปกับแรงทะยานพุ่งไปข้างหน้า
เด็กทั้งสองเหลียวขวับเห็นเขากวาดตาม ทำตาโต ชูมือ ร้องวี๊ดลั่นอย่างตื่นใจ เขาหัวเราะขัน
เด็กทั้งสองเร่งฝีเท้าปาดเหงื่อลับปากตรอก

เขาทะลุตรอกแคบออกมาขึ้นกระหืดกระหอบหน้าลานตลาดนัดแผงลอย
บรรดาพ่อค้าแม่ค้าสาละวนกับการจัดร้าน บ้างร้องตะโกนเชิญชวนให้ออดหนุนสินค้า
ลำโพงหลายตัวต่างแข่งกันตะเบ็งโฆษณาสินค้ากันแข่งแซ่ กระบะต่อโครงเข้ามาจอดเทียบ
เปิดท้ายขายผักและผลไม้ลดราคาพิเศษ ผู้คนดูหนาตาขึ้นเรื่อยๆ
ตัดสินใจเดินย้อนกลับบ้าน สูดกลิ่นยามเย็น วิทย์รู้สึกโดดเดี่ยว แต่ก็เป็นอิสระ
เขาสัมผัสถึงกลิ่นของความเศร้าสร้อยซึมลึกอยู่ภายใน

คืนนั้นวิทย์เปิดหนังสือเล่มเดิม ดูภาพเก่าที่ยังคาใจอีกคำรบเคาะสั้นที่คั่นหนังสือกับโต๊ะ ไปปลางเขม้นจ้อง
จำกัดสายตาไว้ที่คณมงดู หนนี้ภาพถ่ายสะดุดความรู้สึกอีกแบบ จุดพาเขาไปยังอีกทิศทางหนึ่ง
เขาสองแว่นขยายมองดูใบหน้าเด็กชายสองคนยืนเคียงกันตรงแถวหน้าเยื้องไปทางขวา
เด็กคนหนึ่งยื่นถ่างขาเท้าเปล่า ยิ้มแป้น แต่มือประสานกันเครียดในระดับหัวหนาว อีกคนเผยอริมฝีปากกึ่งยิ้ม
สองมือเกร็งจับขอบกางเกงไว้แน่น

ในทุกวงหน้าของคณมงมีสิ่งๆที่เหมือนกันคือดวงตาที่เบิกโตด้วยแววยากรู้อยากเห็นอันไม่อาจห้ามใจ
ขณะเดียวกัน มือของพวกเขาก็เกร็งเครียด แสดงถึงการเตรียมพร้อม หมายถึงยึดเหนี่ยวอะไรสักอย่างเอาไว้
ชายหนุ่มจับยึดไหล่ตัวเองด้วยอิริ-ยาบถแปลกตา คนถัดมากอดอกแน่น อีกคนหนึ่งเท้าสะเอวก็จริง
แต่ไม่ใช่ลักษณะท้าทาย หากเป็นการตั้งท่ารับมือ ทุกคนเกร็งร่าง ยืนถ่างขา ฝ่าเท้าตึงแน่นกับพื้น
คล้ายกับว่าพวกเขากำลังมองคลื่นยักษ์ที่เคลื่อนกระชั้นเข้ามา โทมใส่อย่างรุนแรงด้วยความหลงใหล
ทุกอย่างจวนตัว ไม่เหลือเวลาสำหรับการใช้สติไตร่ตรอง ต่างถูกดูดกลืนด้วยความอยากรู้อยากเห็นท่วมท้น

วิทย์มองไม่เห็นสีหน้าใดสำแดงถึงความอาฆาตพยาบาทชัดเจน

แม้กระทั่งดวงหน้าที่เผยอยิ้มหรือลั่นเสียงหัวเราะ

องคาพยพทั้งหมดของพวกเขาคลายแปรสภาพเป็นเรือนร่างที่พร้อมจะดูดซับทุกอนุรอบกายอย่างมีขอบ
ทุกใบหน้าหงนหงาย นัยน์ตาเบิกกว้าง ล้วนตั้งพร้อมจะสวาปามทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นตรงหน้าอย่างโหยกระหาย

วางแว่นขยายและเสือกไปข้างๆ วิทย์คว่ำมือกำบังรูปถ่าย ถอนใจ เลิกคิดถึงกลุ่มคณมงดู
ไม่นึกสนใจผู้คนเหล่านั้นอีก ปิดหนังสือ เขยิบตาผ่อนคลาย เอนหลังพิงพนัก มือประสานที่ท้ายทอย
หลับตาลงอย่างเพรียล้า

สักพักต่อมา เขาแลเห็นเมื่อดีสีหมึกดำนับไม่ถ้วนเต้นระริกใต้เปลือกตาบวบ

จุดเข้มจางรวมกลุ่มปนเปกันตจทะเลเมื่อดีสีเรืองแสง สวิงสวายนัยน์ตา

แต่ละเม็ดกระเพื่อมแผ่วเสริมกันก่อเกิดเป็นภาพรวม

รักษาความสดใหม่ของร่างชายหนุ่มไว้ชีวิตและการเงือดเงื่อของผู้กระทำไว้ชั่วกาล
